

Jeg tror, det er § 65 i den svenske Forfatning af 1868, der bestemmer, at begge Thingene stemme hver for sig, men at de derefter, hvis der er Uenighed, stemme sammen overfor Finantsloven, overfor Rigsbankens og Rigsgjældskontorets Styrelse og Forvaltning, Indkomster og Udgifter. Skulde dette gjælde hos os, kan man ganske vist sige, at Folkethinget ikke vilde faae den overveiende Indflydelse, som er berettiget. Jeg indrømmer, at Folkethinget derved ikke vilde faae den Indflydelse, som det strenge parlamentariske System fører med sig; men paa den anden Side kan jeg ikke negte, at Folkethinget vil faae en væsentlig Indflydelse, dersom det kan have sig op til at faae et overordentlig stort Flertal. Hellere end at faae et Brud paa Forfatningen, ser jeg et saadant Forslag fremkomme, hvorom man kunde enes. Jeg vil slutte med at bede de ærede Medlemmer paa den anden Side alvorlig at overveie, om det ikke er muligt, at de kunne gjøre Deres til Regjeringens Hjælpelse, og til at en Overenskomst kan komme i Stand mellem dette og det andet Thing, saaledes at vi, naar den 1ste April kommer, kunne staa med en Finantslov, som Alle kunne være tjente med.

H. Holm: Det er ikke for at tale om noget af de enkelte *Ændringsforslag*, som ligge for nu, og det er heller ikke for at tale om den politiske Situation i Almindelighed, at jeg har begjæret Ordet. Men det var Slutningen af det Foredrag, som vi hørte i forrige Møde fra det ærede Medlem for *Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille)*, der bevægede mig dertil. Han sluttede jo nemlig sit Foredrag, som vi jo Alle hørte med stor Interesse og Opmærksomhed, men som helt igjennem var præget af en ganske mærkværdig Ulyst til Smøbekommen og en ganske mærkværdig Uengstelse for, at der gennem *Fællesudvalgets* Forhandlinger skulde komme en virkelig varig Ende paa den fortvilede Strid, der er ført i flere Aar — han sluttede sit Foredrag med en Henstilling til os, om vi vel vilde overveie, hvilket Skridt vi her gjorde, om vi vel vilde overveie, hvorvidt vi ikke burde forandre Standpunkt nu i det sidste Dieblis og give tabt i Kampen. Det var det, der bevægede mig til at begjære Ordet, fordi jeg mente, at der netop fra vor Side bør komme en lignende Henvendelse til de Herrerovre paa den anden Side, og fordi jeg tror, at der fra vor Side bør rettes til dem en alvorlig og indtrængende Opfordring til, at de, såværd det bliver for sig selv, ville gjøre et virkelig alvorligt Skridt til at vise Smøbekommen. Jeg vil ønske, at det ærede Medlem for *Kjøbenhavns 5te Valgkreds* maa komme til at staa ene, og at han ikke, som han sagde, at han gjorde, maatte have talt paa *Fleres* Vegne, naar han viste saa ringe Grad af Lyst til at komme det Flertal, der er i denne Sal, i Møde. De, der ere ældre og mere erfarne Politikere, ville

maaſte sige som saa, at det ikke kan hjælpe, at jeg vil gjøre noget Forsøg paa at tale til vore Modstandere, de ville maaſte sige: Du hjælpe ikke Ord længer, nu skal der Handlinger til, men jeg skal ikke negte, at jeg endnu er saa ungdommelig, at jeg tror, at det maa kunne lykkes at bringe en virkelig Forstaaelse til Bæie, idetmindste en Forstaaelse fra vore Modstanders Side af, hvad det er, vi paa vor Side ville. Ligeoverfor den ærede Regjering skal jeg ikke udtale Noget som helst, dels fordi den høitæredede Conseilpræsident ikke er tilstede, og dels fordi den nuværende Regjering sidder i Kraft af en Stilling, som forekommer mig fordommer den selv, og som gjør, at den ikke paa nogen Maade kan blive siddende. Om kortere eller længere Tid maa den falde, fordi den sidder i Kraft af en Selvmodsigelse. Alle dens Medlemmer have selv i 1873 den 2den April erklæret, at en Tilstand som den nuværende er stik imod Grundlovens Ord og Mening. De have selv erklæret i den Adresse, som Landsthinget den Gang vedtog, at naar Regjeringen udelukkende støttede sig til det ene Thing, saa var det umuligt at faae en frugtbar Samvirken mellem Regjeringen og Rigsdagen. De have selv erklæret, at dette var stridende mod Grundlovens Ord og Mening. Men er det saa, saa siger jeg, at Regjeringen sidder i Kraft af en Selvmodsigelse, og dette er saa sikkert et Dødstegn som noget. Derfor skal jeg ikke tale et Ord med Hensyn til den ærede Regjering, men lige over for vore Modstandere tror jeg, at der endnu kan være et Ord at sige. De maa jo vide, at det ikke kan være fra noget Partistandpunkt, at vi ønske, at de skulde vise Smøbekommen; thi fra et Partistandpunkt tror jeg ikke, at vi fra vor Side foreløbig kunne ønske os nogen bedre Stilling end den, vi have. Det er aabenbart, at det Parti, jeg hører til, er gaaet frem med mægtige Skridt, netop paa Grund af den Modstand, man har rejst imod det fra Regjeringens og fra de Herrer Side, gaaet frem med saa stærke Skridt, at selv mange af dem, der staa paa vor Side, have været forbausede derover. Fra et Partistandpunkt kunne vi saaledes ikke ønske, at De skulde komme os imøde. Men der er jo dog det, der staaer over Partierne, der er jo Noget, som vi Alle, baade de Herrer og vi, maa sætte over Partistandpunktet, og det er Hensynet til, at vort Folk kan faae en rolig Fremgang, at der kan komme en rolig, fredelig og sindig Udvikling. I den Henseende kan jeg ikke se Andet, end at Stillingen er saaledes nu, at den er i høi Grad betænkelig, og at vi Alle maa være bekymrede for, hvorledes Udgangen vil blive; derfor er det, at jeg gjerne vil søge at faae de Herrer til at høre, hvad det er, vi fra vor Side ville. Det er sagt gjentagende Gange, og det er ogsaa sagt i Dag, at det, som Folkethingets Flertal vil, er Gneraadighed for Folkethinget; men hvorfra vide de Herrer det? Det er Noget, som de Herrer selv